

Jeszenszky Zsolt: A németek most sem tanulnak

2025 március 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – A gazdaság még el-eldöcög, de a társadalom óriási krízisben van.

Németország reménytelen? Ausztria is? Az ember hajlamos lenne rávágni, hogy igen. El?bbi f?leg a hétvégén

lezajlott választás, és annak következményénélkülisége miatt. Utóbbinál pedig amiatt, hogy a tavaly szeptemberben lezajlott választást követően majd fél évig semmi sem történt.

Ugyanakkor azonban nagyon nem szeretjük, amikor külföldön okoskodnak Magyarországról, minősítenek minket, megvetéssel beszélnek rólunk a választási eredményeink, azaz a magyar emberek politikai döntései miatt. Persze ezt mindig akkor teszik, amikor jobboldali, nemzeti elköteleződés? kormányt választunk.

Amikor rendes baloldali, progresszív, liberális, globalista emberek kerülnek hatalomra, akkor nincs semmi baj sem a demokráciánkkal, sem a magyar választók agyával és moráljával. Mármost a Nyugat felkent megmondóemberei szerint. Akiket persze ilyenkor vezényszóra idéz a magyarországi függetlenobjektív sajtó...

Szóval legyünk fairek. Ahogy mi is bepöccenünk, amikor kioktatnak bennünket vagy simán csak ítélkeznek fölöttünk, úgy nekünk is óvatosságnak, visszafogottnak kell lennünk, amikor más nemzetekről, más országok állampolgárainak döntéseiről mondunk véleményt. Vagyis a „Németországnak vége” és hasonló kijelentésekkel tényleg csinján kell bánni. Vagy Németország tényleg reménytelen? Mind a nagyobbik, mind pedig a kisebb? Utóbbin természetesen nem Kelet-Németországot értem, hanem a „Keleti Birodalmat”, azaz Ausztriát. (Sőt épp Kelet-Németország tényleg kevésbé reménytelennek, ott ugyanis tarolt az AfD, erre mindjárt visszatérünk.)

Sokan temetik Németországot, de legalábbis kétségbe vannak esve. Nagyjából mindenki, akinek van józan esze. És pláne, ha még saját szemével látta, meg is tapasztalta (Nyugat-)Németországot harminc-negyven évvel ezelőtten. Nem kell szeretnünk a németeket ahhoz, hogy elismerjük őket.

Nagyon tudnak (tudtak?) autókat gyártani. És még autókat is nagyon tudtak gyártani... Vicsen kívül, kétségtelenül impozáns ipari-gazdasági nagyhatalommá váltak a II. világháborút követő évtizedekben. És tényleg volt egy olyan német „életérzésfele”, amivel megint csak nem kell azonosulnunk (nem is tudnánk) ahhoz, hogy bámuljuk azt. Jólét, magabiztosság, kényelem, stabilitás, kiszámíthatóság, rend... Jawohl!

Ennek mára árnyéka is alig maradt. Persze a lendület, a nagyság, a méret elviszi egy darabig az ingát. „Lefelé a sz...r is gurul”, mondta megboldogult nagymamám a – történetesen keletnémet – Trabantjára annak idején. Egy vitorlás is siklik még egy darabig, miután elállt a szél. Jégen pláne még tovább. A német gazdaságot is viszi még a több évtizedes lendület.

A drasztikus társadalmi változásokat általában gazdasági krízisek szokták megelőzni. Itt most a fordítottját látjuk: a gazdaság még el-eldöcög, de a társadalom óriási krízisben van. Ezt két dolog okozta. A külső ok a tömeges bevándorlás. Ami konkrétan tönkretette, megszüntette az addig messze földön híres német (köz)biztonságot. Élhetlenné tette a mindennapokat a nagyvárosokban.

És ehhez jött a belső ok, a progresszív agymosás, ami belülről bomlasztotta szét a társadalmi kohéziót. Ami messze nemcsak az LMBTQ-erületet jelenti (New York és Los Angeles után az egy utcasarokra jutó, pórázon sétáltatott emberek száma Németországban a legmagasabb), hanem mindenféle neomarxista fantazmagóriát, a befagyasztott lakbéréktől az internet drasztikus cenzúrázásáig. De a két ok össze is kapcsolódik: „refugees welcome”, „wir schaffen das”, vagyis a bevándorlókról tilos rosszat nemhogy mondani, de még gondolni is. És az agymosás abból is áll, hogy nincs is semmi baj, ilyen az élet, megoldjuk. „Wir schaffen das” – ismét. Összedetl, tönkrement, elsüllyedt? Építünk egy még nagyobbat! Berlin élhetlenné vált? Egész Németországot „berlinesítjük”, és majd jó lesz!

Persze vannak apró kis foltok Németországban, de még Berlinben is, amit (még) nem vettek birtokba az „újnémetek”, ahol még ki lehet menni az utcára (legalábbis nappal, és legalábbis férfiaknak). A németek egy része továbbra is ezekben a kis foltokban lakik, ezekbe kapaszkodik, ha máshogy nem, legalább lélekben. De egyre kisebbek ezek a foltok, és egyre kevesebb van belőlük.

Ez a legfontosabb különbség, ami miatt lehet, hogy Ausztria még nem veszett el teljesen. Ausztriában vidéken még lehet élni. A nagyvárosokat már birtokba vette a multikulturalizmus; kevésbé PC-nyelven fogalmazva: megszűnt a helyi kultúra. Még konkrétan: az osztrákoktól elvették a saját városaikat, nekik kell az idegenekhez alkalmazkodniuk. (Legyen szó reggel hatkor kántáló műezzinnről, délben késelő terroristáról vagy este tízkor kokaint árusító nepperről.)

A vidék, a kisebb települések (nagyjából Innsbrucknál van a határ, ott rezege a lécs) még élhetők. Az még továbbra is Ausztria. Németországban viszont olyan mennyiségű bevándorlót telepítettek a kistelepülésekre is, hogy nincs

hova menekülnie annak, aki szeretné este kiengedni a gyerekeit az utcára, aki békében szeretne élni, sörözgetni (és disznóhúst enni).

Persze a mostani választást értelmezhetjük optimistán is, hogy a németek kezdenek felébredni. Az el?z?, 2021-es 25 százalékról 16-ra zuhanva, tehát választóinak egyharmadát elveszítve, történetének legrosszabb eredményét érte el a Szociáldemokrata Párt (SPD). A kereszténydemokraták (CDU/CSU) pedig 24-r?l 28-ra javítva megnyerték a választást. Van azonban két (vagy több) nagy probléma.

Az egyik, hogy ezek a kereszténydemokraták már nem azok a kereszténydemokraták. A keresztény szót egész nyugodtan ki is húzhatjuk náluk. De már a jobboldali sem jellemzi ?ket. A legnagyobb jóindulattal is centristának nevezhet?, valójában sokkal inkább mérsékelt balos, progresszív pártról beszélhetünk (f?leg a CDU-nál; a CSU eggyel talán jobb), amely a teljes globalista kánont magáénak vallja, de legalábbis elfogadja. Sem a keresztény (kulturális és vallási) örökség meg?rzését, sem a nemzeti szuverenitást, sem a hagyományos családmódellet nemhogy nem t?zi zászlajára, hanem kifejezetten elhatárolódik azoktól, akik hisznek ezekben. A szocdemekhez képest talán kevesebb adó beszédésével is elképzelhet?nek tartják a csodálatos társadalmi utópia megvalósulását. Szóval a német jobbközép valójában balközép.

A másik probléma a Zöldek (Die Grüne). A f?kolomposok. Németország (és egész Európa) egyik legkártékonyabb politikai formációja. A bukott szivárványkoalíció valójában az ? programjukat hajtotta végre. A német Zöldek (és párt-, illetve ideológiai társaik világszerte) irányítják ma a közbeszédet és a nemzetközi politikát.

Az összes neomarxista ?rületet, amit a nagyvállalatok is er?ltetnek (a sokszín?ségt?l a pride-on való részvételen át a fosszilis tüzel?anyagok kilitásáig és az atomer?m?vek leszereléséig), mind-mind ?k er?ltetik a leghatározottabban. Ez a párt mindössze három százalékot veszített a négy évvel ezel?tti eredményéhez képest, és 11,5 százalékon végzett. Nagyjából ötmillió német a saját pusztulására szavazott.

Igen, az AfD viszont 20 százalékot kapott. Mindezt annak ellenére, hogy teljes karantént rendeltek el velük szemben, nem szerepelhettek a f?sodratú médiában, vagy ha igen, akkor is csak negatív kontextusban. Folyamatosan nácizták ?ket. (Persze ha kellett, akkor épp azért támadták, mert lesbikus a vezet?jük; a baloldal mindig kiválóan értett hozzá, hogy akár teljesen ellentétes üzenetekkel is hergelje szavazói különböz? rétegeit.) Az AfD sikere ilyen szempontból valóban impozáns és biztató. És különösen figyelemreméltó, hogy a még egy-két évtizeddel ezel?tt is a posztkommunista Die Linke által er?sen dominált keleti tartományokban tarolni tudott. Ebb?l is látszik, hogy a kommunizmus tényleg életben tartotta az emberekben az immunrendszert, a természetes életöszönt; csak a németeknél ez kis csúszással jelentkezett Közép- és Kelet-Európa többi részéhez képest. Kelet-Németország kigyógyult a (neo)marxizmusból, miközben a nagyobbik, nyugati rész egye mélyebben süllyed bele.

Legyünk optimisták, hátha megállt a hanyatlás. Hátha a CDU-gy?zelem fordulópont. Sokan nem mertek az AfD-re szavazni, mert félnek a következményekt?l, munkahelyük elvesztését?l, a társadalmi megbélyegzést?l. Talán rákényszerítik a CDU-t a választói akaratra?l? kormányzásra.

Jelent?sen lelohasztja azonban az optimizmust, hogy Merz kancellárjelölt ismételtelen kizárta az AfD-vel való együttm?ködést, és már tárgyal is a szocdemekkel. Akiket bármennyire is zsaroltak és kényszerítettek a Zöldek, mégiscsak az SPD volt a jel?lámpa-koalíció vezet? ereje, mégiscsak Olaf Scholz kormányozta az országot egyre közelebb a cs?dhöz. A németek, úgy látszik, most sem tanulnak.

Visszatérve egy pillanatra az osztrákokhoz, ott valóban jobban néz ki a politikai térkép, de hiába. A Szabadságpárt (FPÖ) ugyan megnyerte a választást, de az Osztrák Néppárt (ÖVP) összecsinálta magát a velük való közös kormányzástól, ha nem az ÖVP vezetheti azt.

A Trump-vonat nem roboghat be Ausztriába – legalábbis így vélekedik az elit. A nép egészen máshogy gondolja, és Ausztriában eggyel (vagy kett?vel is) jobban meg is merik már mondani ezt. Friss felmérések szerint a Szabadságpárt népszerűsége már az ötven százalékot közelíti. Egy nehezen összetakolt néppárti–szocdem–liberális koalíció nem éppen a stabilitás garanciája.

Persze ki tudja, mi lesz Németországban: ott is sanszos, hogy ha összeáll a CDU az SPD-vel, ezáltal nem hajt végre valódi fordulatot a bevándorláspolitikában, akkor az AfD is elérheti akár az ötven százalékot. Na, az ütne csak igazán nagyot! Feltéve, ha nem tiltják be ?ket a demokrácia jegyében...

Ajánló
